

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa T. Ś., E. S. i P. (P.) M.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powodów  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powodów na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powodowie zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 maja 2016 r. naruszenie art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c., art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 20 marca 1952 r. oraz art. 217 § 2, art. 227, 248, 278, 378 § 1, art. 328 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c. - w różnych konfiguracjach.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powodowie uzasadnili:

występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy dopuszczalne jest pozbawienie skarżących możliwości dochodzenia odszkodowania za będącą wynikiem działania organów władzy publicznej utratę własności nieruchomości, wobec braku możliwości uzyskania przez nich prejudykatu zgodnie z treścią art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c., jeżeli w okolicznościach sprawy prejudykat nie mógł zostać wydany, a stało się to z winy organów władzy publicznej, bez możliwości wpływu skarżących, ani ich poprzedników prawnych na tę okoliczność,

- czy możliwe jest zastosowanie w sprawie art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 20 marca 1952 r., dlatego że w krajowym systemie prawnym istnieje luka, która pozbawia skarżących możliwości dochodzenia odszkodowania, mimo iż działali oni w zaufaniu do organów państwa zgodnie z przyjętymi procedurami, a w toku procedury administracyjnej zabrakło decyzji mającej walor prejudykatu, doszło

natomiast do rozpoznania wniosku dekretowego, w wyniku czego powodom odmówiono prawa użytkowania wieczystego do gruntu zajętego pod budynek frontowy na nieruchomości [...].

Ponadto skarżący powołali się na oczywistą zasadność złożonej skargi kasacyjnej. Wskazali, że zgodnie z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 20 marca 1952 r. każda osoba fizyczna i prawna ma prawo do poszanowania swego mienia. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym i na warunkach przewidzianych przez ustawę oraz zgodnie z ogólnymi zasadami prawa międzynarodowego. Sąd drugiej instancji uznał zaś, że nie oznacza to, iż treść tego unormowania miałyby służyć zastępowaniu regulacji krajowej, wypełnieniu nieistniejących luk w systemie prawnym państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Przystawione przez powodów zagadnienia nie mają wskazanych wyżej cech. Są pytaniami retorycznymi, a nie kwestiami wymagającymi rozstrzygnięcia w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, zwłaszcza w kontekście ostatecznie niepodważonej decyzji o odmowie przyznania prawa użytkowania wieczystego (por. w związku z tym w szczególności uchwały Sądu Najwyższego w poszerzonych składach z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07, i 31 marca 2011 r., III CZP 112/10).

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ

na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecnictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

W sprawie niewątpliwie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego kwalifikowanego, oczywistego, naruszenia przepisów prawnych powołanych w skardze kasacyjnej powodów.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powodów do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz w związku z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.2016.2261) i art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

aw

jw